

τέστησαν ἐκ νέου πυκναὶ καὶ ἀδιαπέραστοι, ὁ δὲ Γουλιέλμος εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας λευγῆς, ἔδρανε τὰς χεῖρας ἐξ ἀνυπομονησίας, εὐρισκόμενος ἐπὶ κεφαλῇ τῶν Ἀγγλῶν στρατιωτῶν του, ἐτοίμων νὰ διαρρήξωσι τὴν γραμμὴν, εὐθὺς ὡς ἤθελον ἰδεῖ κενὸν χώρον. Τέλος μετ' ἄγονον του φρεσισμόν, τὸ ἔλος ἐκυριεύθη παρὰ τῶν Γάλλων στρατιωτῶν, οἱ δ' ἐθέλονται ἐγένοντο ἄφαντοι εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ ἐδάφους, μὴ κατορθώσαντες καὶ νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ βᾶν Γκράφτ.

Ὅτε αἱ διεσπαρμέναι αὐτῶν ομάδες ἐπανῆλθον εἰς τὸν Γουλιέλμον, ὁ βασιλεὺς δὲν ἀπέτεινε πρὸς αὐτοὺς τὴν παραμικρὰν ἐπίκλησιν. Ἄφησε τὸν βᾶν Γκράφτ νὰ παραπονῆται κατὰ τῶν ἀδελφῶν, οἱ ὅποιοι ἡτόχνησαν τὸν Λουδοῦ καὶ κατὰ τοῦ κακοῦ δαίμονος, τοῦ ὑπερασπίζοντος τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον.

Τὰ ἀνακωινωθέντα αὐτῷ περὶ τῆς μάχης, περὶ τῆς ὑπεροχῆς τῶν στρατευμάτων, περὶ τῆς δραστηριότητος τῶν στρατηγῶν, καὶ πᾶν ὅ,τι αὐτὸς αὐτοπροσώπως εἶδεν ὡς πρὸς τὰς ἐξακοντισθείσας παρὰ τοῦ Βωμπᾶν νέας βόμβας, ἡ ἀργία τῶν συμμάχων του, πάντα ταῦτα ἐπέβεβαίωσαν τὴν ιδέαν, τὴν ὁποίαν εἶχε σχηματίσει, ὅτι τὸ Μόνς δὲν ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ.

Ὁ Γουλιέλμος ἐκλείσθη εἰς τὸν θάλαμον του ἐν Χαλ, πάσχων ὀδυνηρῶς καὶ ἀποκαρπύπων εἰς πάντας τὴν ὀδύνην του. Ὁ κόμης Ὁβερκερκ, ὁ αὐτάρχης του, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον του, ὀδηγῶν πρὸς αὐτὸν ἄνδρα φυγόντα ἐκ Μόνς κατὰ τὴν ἐξοδον, ὅστις τραυματισθεὶς εἰς τὴν κεφαλὴν προσεποιήθη τὸν νεκρόν, μετὰ τὴν μάχην δὲ ἠδυνήθη νὰ ὑπερβῇ τὰς γραμμάς τῶν προφυλακῶν διὰ νὰ κομίσῃ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας εἰδήσεις, ὅσα κακαὶ καὶ ἂν ἦσαν αὐταί.

Ὁ Γουλιέλμος ἐκάθητο εἰς ἔδραν χαμηλὴν, καὶ μαλακὴν· πᾶσα ἡ ζωὴ τοῦ σώματός του εἶχε συγκεντρωθῇ εἰς τοὺς μεγάλους διαπεραστικούς ὀφθαλμούς του.

Ἀφ' οὗτου ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἶχεν ἀναπνεύσει τὸν ὑγρὸν ἀέρα τοῦ ἔλους καὶ ὀδεύσει ἐντὸς τοῦ βορβόρου μὲ τοὺς στρατιώτας του, ἡσθάνετο τοὺς πνεύμονάς του πεπραγμένους, τὸ στόμα του κατὸν, ἡ δὲ βῆξ, ὑπὲρ ποτε ἀγριωτέρα, ἀνέσκαπτε τὸ στῆθος του καὶ συνετάρκασε τὴν κεφαλὴν του ἐκρηγνυμένην.

Ὁ βασιλεὺς διέταξε τὸν φυγάδα νὰ διηγηθῇ τὰς λεπτομερείας τῆς ἐξόδου, ἐπήνεσε τὸν στρατιώτην διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ εὐφυΐαν του, εἶτα ἐρχόμενος ἐπὶ τὸ κυριώτερον θέμα :

— Καὶ τὸ Μόνς; ἠρώτησεν.

— Μεγαλειότατε, τὸ Μόνς διακρίνεται εἰς δύο πόλεις, τὴν στρατιωτικὴν καὶ τὴν τῶν πολιτῶν· ἡ πρώτη πλήρως ζήλου καὶ τολμηρὰ δύναται ν' ἀνθέξῃ ἐπὶ ἑξ ἀκόμῃ μῆνας, ἡ δευτέρα φοβεῖται τὰς βόμβας, ὅχι διότι φονεύουν, ἀλλὰ διότι πυρπολοῦν καὶ καταστρέφουν τὰς οἰκοδομὰς, οἱ δὲ πολῖται εἶνε ἰδιοκτῆται.

— Σωστόν, ἀπήντησεν ὁ ἡγεμὼν· εἰς

τρόπον ὥστε οἱ πολῖται εἶνε χλιαρώτεροι καὶ ἀρνοῦνται νὰ ὑπηρετήσουν.

— Ἀκόμῃ χειρότερον, Μεγαλειότατε, αὐτοὶ σκέπτονται νὰ παραδοθῶν.

Ὁ Γουλιέλμος ἀνηγέρθη στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος.

— Ἀπὸ τόρα! εἶπεν.

— Ὁ φρουράρχος εὐτυχῶς τοὺς ἐσωφρόνισεν· ἀλλ' ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης γνωρίζει ὅτι εἰς Μόνς εἴμεθα μόνον τέσσαρες χιλιάδες στρατιῶται, ἐνῶ οἱ πολῖται συμποσοῦνται εἰς δέκα χιλιάδας.

— Εἰς στρατιώτης ἀξίζει δέκα ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους! ἀνέκραξεν ὁ Ὁβερκερκ.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ὁ Γουλιέλμος μετὰ προθυμίας, ἀλλ' ὅταν ἡ φρουρά θὰ μάχεται κατὰ τῶν πολιτῶν δὲν θὰ δύναται νὰ μάχεται ἐνταυτῷ καὶ κατὰ τῶν Γάλλων.

— Ἀκριβῶς, εἶπεν ὁ στρατιώτης.

— Πολὺ καλὰ· εἰσαι γενναῖος καὶ λυποῦμαι, διότι δὲν εὐρίσκεσαι πλέον εἰς Μόνς· ἀλλὰ θὰ σὲ τοποθετήσω ἄλλου.

— Πλησίον σας, ἂν ἦτο δυνατόν, εἶπεν ὁ στρατιώτης, θὰ σᾶς εἶμαι χρήσιμος· εἶμαι θρέμμα αὐτῆς τῆς ἐπαρχίας· ἐγεννήθη εἰς Ἅγιον Γισλανόν. Χιλιάδες φορὰς ὠδοιπόρησα εἰς τὸν δρόμον τοῦ Μόνς, καὶ εἰς ὅλους τοὺς πέριξ, δὲν ὑπάρχει δὲ λίθος, δὲν ὑπάρχει ἀγρός, δὲν ὑπάρχει τρύπα, ποῦ νὰ μὴ γνωρίζω.

— Εἰς Ἅγιον Γισλανόν! ἐψιθύρουν ὁ Γουλιέλμος, ἐγεννήθη εἰς Ἅγιον Γισλανόν;

— Καὶ ὑπηρετοῦν ἐκεῖ μετὰ τῆς συζύγου μου ὡς κηπουρός, ὅταν ἦσαν ἰδιεὶ καὶ μας μοναχαὶ ἐκεῖ, ὅπου εὐρίσκονται σήμερα αἱ Γαλλίδες μοναχαὶ καὶ ἡ παλλακίς τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας.

Ὁ βασιλεὺς ἐφάνη βυθισθεὶς εἰς βαθεῖαν ῥέμβην.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Μάξιμος καθιδύετο, καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν ἤθελεν εὐχαρίστως διέλθει μίαν ὥραν, μετὰ τὸσον ἐπιχαρίτου συντρόφου, ἀλλὰ δὲν ἐλησμόνει ὅτι εἶχεν ἔλθει διὰ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις παρὰ τῆς κ. Σερζάν, καὶ ὅτι ὅλη του ἡ πολιτικὴ ἔτεινεν εἰς τοῦτο, ἔχων πάντοτε ὑπ' ὄψιν νὰ μὴ τὴν λυπήσῃ.

Ἄλλως τὸ ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ἔπρεπε καὶ νὰ σπεύσῃ νὰ θέσῃ τὸ ζήτημα ἐπὶ τοῦ τάπητος. Ἐφοβεῖτο ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἤθελεν ἀναγκασθῇ ἡ ὥραία μελαγχροινὴ νὰ φανῇ κρυφίους καὶ νὰ μὴ ὁμιλήσῃ, ἐνῶ διὰ τοῦ οἴνου ἤλπιζε τὸ

ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα νὰ ἔλθῃ ἀφ' ἑαυτοῦ· ὁ Μάξιμος ἀπεφάσισε νὰ περιμένῃ περιοριζόμενος μόνον εἰς τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις.

— Πράγματι ἡ ζωὴ εἶνε ὥραία, ἀνέκραξεν. Ἐπέρασα τὴν ἡμέραν μου σήμερα νὰ κουράζωμαι καὶ νὰ πηγαίνω γιὰ ξέναις ὑποθέσει, ποῦ δὲν θὰ μοῦ τὸ χρεωστοῦν χάριν, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ ἡ τύχη ποῦ μ' ἔφερε νὰ συναντήσω τὴν ὠραιότεραν γυναῖκα τῶν Παρισίων καὶ νὰ δειπνήσω μαζί της σὲ μιὰ μικρὴ φωλιά, ζεστή, ζεστή...

— Μία λέξι ἀκόμῃ καὶ ἀνοίγω τὸ παράθυρο, εἶπε γελῶσα ἡ μελαγχροινὴ. Καὶ πρῶτα, πρῶτα δὲν εἶμαι ἡ ὠραιότερα γυναῖκα τῶν Παρισίων, καὶ ἔπειτα δὲν ἦρθα ἐγὼ ἐδῶ γιὰ νὰ μοῦ κάνεις ἔρωτα.

— Καὶ γιὰτί λοιπόν;

— Διὰ νὰ φάγω καραβίδαις ἂν μὴ μπούριελαι.

— Μόνο καὶ μόνο γι' αὐτό;

— Σᾶς βεβαιῶ. Εἶν' ἓνας μῆνας ποῦ δὲν ἔφαγα. Ὁ τύραννός μου δὲν ταῖς ἀγαπᾷ καὶ ποτὲ δὲν μὲ συμβουλεύεται διὰ τὸ γεῦμα.

— Εὐτυχῶς ὅτι ἡ βασιλεία του λήγει.

— Ἀ ὅχι! Θέλει νὰ μὲ πάρῃ μαζί του.

— Καὶ σεῖς θὰ τὸν ἀκολουθήσετε;

— Οὐδ' ἐγὼ ξεύρω. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν φαντασία μου τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ποτὲ δὲν προσχεδιάζω. Θὰ φύγω ἐὰν βαρεθῶ ἐδῶ.

— Πέτε μου λοιπὸν τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ σᾶς διασκεδάσω, ἀφοῦ εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ σᾶς κρατήσω.

— Ὡ σχεδὸν τίποτε. Ἐπρεπε νὰ μὲ ἀγαπᾶτε.

— Αὐτὸ εἶνε εὐκόλον.

— Ἀπ' ἐναντίας εἶνε δύσκολον νὰ μὲ ἀγαπᾶτε, ὅπως ἐγὼ ἤθελα νὰ ἀγαπηθῶ. Πιστεύω μάλιστα ὅτι γιὰ σᾶς εἶνε ὅλως διόλου ἀδύνατον.

— Μὰ πῶς θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς ἀγαποῦν;

— Μέχρι τρέλας· σᾶς τὸ λέγω καθαρά. Δὲν εὐχαριστοῦμαι ἀπὸ ἔρωτα μεταβαλλόμενον. Εἶμαι ριζοσπάστης εἰς τὸν ἔρωτα, ἐνῶ ἡ καρδιά σας μοῦ φαίνεται τοῦ κέντρου τῆς ἀριστερᾶς. Θέλω ὁ ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος μὲ ἀγαπᾷ καὶ ἐγκλημα ἀκόμῃ νὰ διαπράξῃ, ἂν ἐγὼ τὸ ἀπαιτήσω.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Μάξιμος ἑννεὸς μείνας ἐκ τοῦ ἀνελπίστου τούτου, τὸ ἐγκλημα εἶνε ἀρετὰ ριζοσπαστικόν.

— Καὶ ἡ ἰδιοσυγκρασία σας δὲν εἶνε τοιαύτη διὰ νὰ ἀρέσετε εἰς μίαν γυναῖκα, ἐπ' ἀνέλαβεν ἡ κυρία Σερζάν μετὰ μειδιάματος. Τὸ ξεύρω πολὺ καλὰ καὶ δὲν σκέπτομαι νὰ σᾶς ζητήσω νὰ δολοφονήσετε κανένα διὰ νὰ μοῦ ἀποδείξετε τὸν ἔρωτά σας, οὔτε καὶ τὴν ἀρκουδάν μου.

— Ἄν ἀρκείσθε μόνον νὰ τὸν ραπίσω...

— Τί ἀνάγκη· αὐτὴ ἡ κακομαθημένη ἀρκουδα μοῦ εἶν' ὠφέλιμος. Δὲν λέμε τίποτε εὐθυμότερον.

— Εὐχαρίστως.

— Γιὰ σᾶς, παραδείγματός χάριν. Πῶς περνᾶτε;

— "Όπως ὅλοι οἱ νέοι τῆς ἡλικίας μου, ἂν ἔχουν καιρὸν νὰ ζοδεύουν καὶ χρήματα.

— Δηλαδή τρέχετε κατόπιν τῆς ἡδονῆς. Τὴν συναντᾶτε πολλὰ φορὰς;

— Βέβαια. Σήμερα ἔξαφνα δὲν θὰ ἔδωκα τὴν βραδεῖά μου αὐτὴ γιὰ ὅλα τὰ χρήματα ποῦ ἔχει κλεισμένα ὁ θεὸς μου στὴν κάσσα του.

— Μπᾶ θὰ διεσκεδάζατε καλλίτερα μὲ τὴν Βέρθα Βερριέ. Αὐτὴ δὲν εἶνε ἀπειρητική.

— Ἐχετε πολὺ κακὴν ιδέα γιὰ μέ. Εἶμαι πολὺ πλέον αἰσθηματικὸς ἀφ' ὅ, τι φαίνομαι.

— Ἀ ναί, ἀνέκραξεν ἡ μελαγχροινὴ γελῶσα, ἐλθισμόνησα τὸ βραχιόλι.

— Ποιὸ βραχιόλι; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος. Δὲν ἐπερίμενε τόσῳ ταχεῖαν προσβολὴν καὶ ἤθελε νὰ λαβῇ καιρὸν ὅπως παρὰ σκευάσῃ τὴν ἀμυναν.

— Ἐκεῖνο ποῦ ἐφορούσατε ὅταν ἐλάβατε τὴν καλοσύνην νὰ μὲ συνοδεύσετε. Μοῦ εἶχατε πεῖ τότε ὅτι εἶνε οἰκογενειακὴ ἀνάμνησις, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευσαν καθόλου.

— Καὶ καλὰ ἐκάνατε, εἶχατε δίκαιον. Ἐκεῖνο τὸ βραχιόλι δὲν εἶνε οἰκογενειακόν, ἀλλὰ οὔτε μοῦ τὸ ἔδωκε καμμία γυναίκα.

— Σιγά - σιγά θὰ μοῦ πῆτε ὅτι τὸ εὐρήκατε.

— Καὶ πράγματι, τὸ εὐρήκα.

— Καὶ τὸ ἐφορέσατε εἰς τὸ χέρι σας, ἀντὶ νὰ τὸ στείλετε εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Δὲν θὰ τὸ πιστεύσω ποτὲ αὐτό.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἀλήθεια.

— Ὡστε κατὶ τρέχει εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Ἀκριβῶς. Ἱστορία παραδοξωτάτη.

— Πέτε τὴν λοιπὸν.

— Φοβοῦμαι ὅτι θὰ σὰς δυσανεστήσῃ.

— Καλὲ δὲν βαρύνεσθε, ὁ τύραννός μου μοῦ ἔχει διηγηθῇ ἕνα σωρό. Μοῦ λέγει γιὰ κυνήγια, ποῦ εἰς ἕνα τέταρτο μὲ ἀποκοιμίζει ἀριστούργημα.

— Ἀς εἶνε. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι αὐτὸ τὸ βραχιόλι ἀνήκει εἰς ἕνα πρόσωπον. . . ἂ, ἀλήθεια, τὸ ἔχετε δεῖ;

— Ποιό;

— Τὸ βραχιόλι.

— Ὁχι. Τὸ ἡγγισα μόνον, ἀλλὰ δὲν μοῦ τὸ ἐδείξατε.

— Θέλετε νὰ τὸ δῆτε;

— Εὐχαρίστως.

— Νὰ το, εἶπεν ὁ Μάξιμος θέτων τὸ βραχιόλιον ἐπὶ τῆς ὀθόνης.

Καὶ διὰ νὰ παρατηρήσῃ καλὰ τὸ ἀποτελεσμα, προσέβλεπεν ἀτενῶς τὴν κυρίαν Σερζάν.

Αὐτὴ οὐδὲ συνωφρῶθη καὶ, ἀλλ' ἠρέκεσθη νὰ εἴπῃ:

— Μπᾶ, δὲν εἶνε διόλου κομψόν. Οὔτε ἡ Βέρθα Βερριέ δὲν θὰ τὸ ἤθελε.

— Ἡ Βέρθα Βερριέ τὸ γνωρίζει καὶ εἶνε τῆς γνώμης σας. Τὸ εὐρίσκει πολὺ ἄνοστον.

— Μά, σταθῆτε δά! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Σερζάν. Τὸ γνωρίζω καὶ γώ. Ἦταν δὲν μου μιὰ φορὰ, πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἀκό-

μα, γι' αὐτὸ καὶ ἡ κόρη αὐτὴ τὸ παρτήρησε. Τὸ φοροῦσα τὸ βράδυ ποῦ ἐδείπνησα μαζί της.

Τοῦ Μαξίμου ἡ φυσιογνωμία ἦτο ἀλλόκοτος. Ὁμοιάζε πρὸς κυνηγόν, τὰς παγίδας τοῦ ὁποίου διέφυγε τὸ θήραμα δι' ἐνὸς μόνον πηδήματος.

— Πῶς, ἀνέκραξε προσποιοῦμενος ἐκπληξιν, αὐτὸ τὸ βραχιόλι ἦτο δὲν δικό σας;

— Καλέ, ναί, ἀπεκρίθη ἡσύχως ἡ μελαγχροινὴ. Δὲν ἔπρεπε νὰ σὰς τὸ πῶ, διότι ποτὲ γυναῖκα ὥραϊα δὲν ἐφόρεσε τέτοια ἄνοστα πράγματα. Μὰ τί τὰ θέλετε, ἦτο τὸ πρῶτον δῶρον τοῦ Μολδαυοῦ μου, καὶ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, συνήνεσα νὰ τὸ φορέσω δύο τρεῖς φορὰς. Ὁμοῦμαι μάλιστα ποῦ ἔχασα ἕνα διαμαντάκι καὶ ἐπῆγα εἰς ἕνα ἀδαμαντοπώλῃ τῆς ὁδοῦ Εἰρήνης διὰ νὰ μοῦ τὸ διορθώσῃ. Ἀμα ὅμως ἐφυγεν ὁ Μολδαυός μου, τὸ ἐξέκαμα βιαστικά, βιαστικά.

Καὶ ὅλ' αὐτὰ ἐλέχθησαν τόσῳ φυσικῶς, ὥστε εἰς τὸν Μάξιμον οὐδεμία ἀμφιβολία ἔμεινε περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τῆς. Ἐχάρη μάλιστα ὅτι ἀκόπως ἐπέτυχε τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην καὶ ἠλπίζεν ὅτι ἡ κυρία δὲν ἤθελε διστάσει νὰ συμπληρώσῃ τὰς πληροφορίες, ὧν εἶχεν ἀνάγκην.

— Μπορῶ νὰ μάθω σὲ ποῖον τὸ δώκατε; ἠρώτησεν ἀμέσως.

— Ἐπεθυμοῦσα νὰ σὰς τὸ πῶ, ἀλλὰ οὔτε καὶ γώ ἤξεύρω. Ἐνα πρωὶ γιὰ νὰ ξεφορτωθῶ αὐτὴν τὴν ἀντίκα τὴν ἔδωκα εἰς ἕνα ποῦ πωλεῖ τέτοια πράγματα. Τὸ ἐδέχθη καὶ τὴν ἄλλη μέρα μοῦ ἔφερε ἐξακόσια ἐννενηντα στρογγυλὰ φράγκα.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία μου, εἰπέτε μοι καὶ σεῖς τὴν ἰδικὴν σας.

— Τὴν ἰδικὴν μου; εἶπεν ὁ Μάξιμος.

— Βέβαια. Πῶς καὶ ποῦ εὐρήκατε τὸ βραχιόλι καὶ γιὰ τὸ διδτε τόσῳ ἀξίαν, ὥστε νὰ τὸ φέρετε πάντοτε μαζί σας, ὡς ἂν ἦτο ἐρωτικὸν δῶρον;

— Ἐπιμένετε νὰ τὸ μάθετε; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος, ἀφοῦ μικρὸν ἐσκέφθη.

— Τί, ἂν ἐπιμένω; Μυρίζομαι τίποτε δραματικὰ ἐπεισόδια. . . καὶ δὲν ξεύρετε πῶς μ' ἄρσουν.

— Ἐστῶ τὸ βραχιόλι αὐτὸ τὸ ἔχασε μία γυναίκα, ἡ ὁποία διέπραξε κλοπὴν.

— Τί; κλοπὴν! ὦ! πολὺ κοινόν. Καὶ γώ ἐνόμιζα, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ καμμίαν δολοφονίαν ἐνεκα ζηλοτυπίας, ἢ καμμίαν ἐκδίκησιν τοῦλάχιστον! ἀλλὰ κλοπὴν!

— Ναί, ἀλλ' αὐτὴ εἶνε πολὺ παραδοξός.

— Καὶ πρέπει νὰ ἦνε, ἀφοῦ τόσον ἐνδιαφέρεσθε, ὥστε ἀπεφασίσατε νὰ εὐρήτε τὴν κλέπτριαν;

— Ναί, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸ κατωρθώσω.

— Λοιπὸν χάριν διασκεδάσεως ἐκτελεῖτε καὶ χρέη κλητῆρος. Τί παρὰ ξενὴν ιδέα.

— Καθένας μὲ ταῖς παρὰ ξεναιαῖς του. Σεῖς ἀγαπάτε νὰ παγοδρομῆτε καὶ γώ νὰ μαντεύω τὰ αἰνίγματα.

— Ἀ! ξεύρετε τί ἐσκέφθηκα; ἀνέκρα-

ξεν ἡ μελαγχροινὴ γελῶσα. Στὴν ἀρχὴ θὰ ὑπεθέσατε ἐμὲ ὡς κλέπτριαν.

— Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι. . .

— Μὴ ὀρκίζεσθε. Τὰ μαντεύω ὅλα. Ἡ Βέρθα Βερριέ εἶδε τὸ βραχιόλι καὶ σὰς εἶπεν ὅτι ἦτο ἰδικόν μου, μ' ἐγνώρισεν εἰς τὸ θεωρεῖόν μου, ἤλθατε σεῖς καὶ ἄμα τὸ ἐβάλατε εἰς τὸ τραπέζι ἐπάνω, ἐνομίσατε πῶς θὰ πάθω ἀπὸ συγκοπήν τῆς καρδίας.

Ἀ, μὰ τὴν ἀλήθεια! εἶνε πολὺ νόστιμο. Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σας ἤθελα φωνάζει ἕνα κλητῆρα.

Ὁ Μάξιμος διὰ χειρονομίας ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ ὅτε καὶ πάλιν ἡ κυρία Σερζάν ἐπανελάθεν:

— Ὁχι; δὲν θέλετε; Μοῦ κάμνετε μεγάλην τιμὴν νὰ πιστεύετε ὅτι δὲν εἶμαι ἐνοχος.

Ἀς εἶνε! κτυπήσατε νὰ μὰς φέρουν ταῖς καρταβίδαῖς καὶ ἀνοίξετε ἴλιγγον τὸ παράθυρον. Ἐγέλασα τόσῳ πολὺ ποῦ θέλω νὰ ξεσκάσω ἴλιγγον.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ διὰ ν' ἀναλάβῃ ἐκ τῆς τοσοῦτον αἰφνιδίας προσβολῆς ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ὥραϊας μελαγχροινῆς, ἀνοίξας τὸ παράθυρον μ' ὅλον τὸ τρομερὸν ψῆχος, καὶ ἦλθε νὰ καθήσῃ παρὰ τὸ πλευρόν της λυπημένος ὅτι τὴν ὑπωπτεύθη.

Ἐκεῖνη ἦτο ἀπασχολημένη νὰ ἐξετάζῃ τὸ βραχιόλιον.

Αὐτὸ τὸ ἴδιο εἶνε, ἐπιθυροῖεν. Νὰ καὶ τὸ πετραδί ποῦ ἔβαλα κατόπιν. Γυαλίζει περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα καὶ τὸ διακρίνει κανεὶς εὐκολά.

Κ' ὅταν συλλογιζομαι ὅτι αὐτὸ τὸ ἄσχημο βραχιόλι παρ' ὀλίγον νὰ μὲ στείλῃ εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, προσέθηκεν ἡ κυρία καὶ ἐγέλα ἡχηρότερον. Μία πλάνη δικαστικὴ ὅπως συμβαίνει πολλάκις. . . ἂ, θὰ ἦτο νοστιμώτατον.

Ὁ Μάξιμος ἐπεζήτησε λέξιν τινὰ διὰ νὰ ἀρχίσῃ καὶ πάλιν τὴν ὁμιλίαν, ὅτε ἤκουσε τὸν τριγμὸν τῆς κλειδῆς καὶ σχεδὸν πάραυτα τὸν ἤχον φωνῆς ἀκαλλιεργήτου καλὸύσης τὸν ὑπηρετήν.

— Καὶ γώ σοῦ λέω πῶς θὰ μ' πῶ, ἐφώναζεν ἀπειλητικῶς.

— Ὡ, Θεέ μου, ἐπιθυροῖεν ἡ κυρία Σερζάν, εἶνε αὐτός, ἐχάθηκα.

Ὁ Μάξιμος φυσικῶς ἐσκέφθη πῶς νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ. ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ἀνοίγεισάν καὶ εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν ἄρκτην τῶν Καρπαθίων.

Καὶ ἦτο πράγματι αὐτός, μὲ τ' ὅμμα σπινθηροβόλον καὶ τὰς τρίχας ἠνορθωμένας.

Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ κυρία Σερζάν ἦτο ἐκεῖ καὶ ἤρχετο νὰ τὴν ζητήσῃ διὰ τῆς βίας.

Ὁ Μάξιμος ὅμως δὲν ἐφοβήθη, ἀλλὰ τεθεὶς φραγμὸς πρὸ αὐτοῦ τὸν ἠρώτησεν:

— Τί ζητεῖτε;

Ἡ ἄρκτης ὀπισθοδρόμησε κατὰ δύο βήματα καὶ ἀπεκρίθη σκαιῶς:

— Θέλω τὴν γυναῖκα ποῦ εἶνε μέσα. Εἶνε δὲν δική μου.

— Δὲν εἶνε καμμία γυναίκα ἐδῶ. Πή-

γαίνει στο διάβολο και αν δεν είσαι ευχαριστημένος, να και την διεύθυνσίν μου.

Ο έμμανής εκ λύσσης ζηλότυπος έλαβε το έπισκεπτήριον του Μαξίμου και είπε:

— Καλά, καλά, αύριον θα δεχθής τους μάρτυράς μου αν δεν έλθουν οι ιδικοί σου εις εμέ. Ξεύρεις που κάθομαι, αφού σήμεραν το πρωί με κατεσκόπευες. Το έπισκεπτήριόν σου όμως δεν με άρκει. Θέλω και την γυναίκα.

— Δεν θα εισέλθης. Και αν επιμένεις σου...

Ο Μαξίμος δεν έπέρανε την φράσιν του. Η κυρία Σερζάν περιβεβλημένη την καλύπτραν και το επανωφόριόν της διήλθε παρ' αυτόν έσπευσμένως και έξήλθε της θύρας.

Έτρεξε μαζί της και ο άγριάνθρωπος, αφήσαντες μόνον τόν παρισινόν νέον κατάρπηκτον ένώπιον του υπηρέτου, έντρόμου και τούτου, φέροντος πάντοτε τας καρabiδας.

— Μα την πίστι μου, είπεν ο Μαξίμος παρηγορούμενος, έκαμε και εκείνη ό,τι έπρεπε να κάμη. Η συζήτησίς μου μ' αυτό το ζϋον ήθελεν επί τέλους καταλήξει εις τούς γρόνθους. Προτιμώ να φυτεύσω το σπαθί μου στα πλευρά του.

Έσπευσεν εις τού παράθυρον και τούς είδεν άναβάντας επί τινος κουπέ, λαβόντες την διεύθυνσιν του προαστείου Μονμάρτρ.

Άλλ' αήφνης άνεμνήσθη:

— Και το βραχιόλι! άνέκραζεν. Το πήρε μαζί της.

Ηρεύνησεν, αλλά δεν τό ευρεν επί της τρκαπέζης, και έπειδή η κυρία Σερζάν τό εκράτει άνα χείρας ότε ο άγριάνθρωπος έξεδήλωσε την παρουσίαν του δια των άπειλητικων κραυγών του, ήτο πολύ πιθανόν, ότι θορυβηθείσα εκ του φόβου, τό έπηρε μαζί της, άντι να τό αφήσει επί της τρκαπέζης.

Και όμως δεν ήτο τόσω θορυβημένη, αφού είχε την έτοιμότητα του πνεύματος να ένδυσθι τό επανωφόρι της και την καλύπτραν και να φύγη άμέσως δια της άνοικτης θύρας.

Άλλά, επί τέλους, δεν μπορεί να τό σκεφθι κανείς όλα.

Ο Μαξίμος δεν την κατηγορεί, τη έχρεώσεται μάλιστα χάριν ότι έθεσε τέρμα εις την δυσάρεστον και γελοίαν εκείνην κατάρστασιν. Τούτο μόνον ώμολόγει καθ' έαυτόν, ότι είχε κάμει πολύ άτυχή εκστρατείαν.

Άπαντες οι σοφοί ύπολογισμοί του κατέληξαν να τψ προμηθεύσωσι μίαν μονομαχίαν μετ' απάρεσκοντος προσώπου, και να του άποστερήσωσιν άντικειμένου, έφ' ου έστήριζεν όλως του τας έλπίδας περι άνακαλύψεως τόσων πραγμάτων.

Η μονομαχία δεν τόν έτρόμαζεν. Ητο ξιφιστής περίφημος, και ήν βέβαιος ότι θα έδιδεν ένα καλόν μάθημα εις τόν κακομαθημένον εκείνον. Ηλπίζε μάλιστα ότι θα τόν ηύχαρίσσει πολύ και η ώραία μελαγχροινή.

— Θα προσπαθήσει να μ' επανεύρη ό-

ταν κυτηηθώ χάριν αύτης και δια να μ' ευχαριστήση δι' αυτό, θα μου φέρη το βραχιόλι πίσω.

Αι πρώται αύται σκέψεις διεκόπησαν υπό του υπηρέτου κομίζοντος τας καρabiδας.

Ο Μαξίμος δεν ήθελε να φάγη.

— Έτελείωσα το δείπνό μου. Δόσε μου τόν λογαριασμόν, είπε περιβαλλόμενος τό επανωφόριόν του.

Ο υπηρέτης άναμένων την τοιαύτην διαταγήν τόν είχε φέρι μεθ' έαυτού. Ο Μαξίμος επλήρωσε και έξήλθε.

Έλαβεν άμαξαν σταθμεύουσαν πρό της θύρας του έστιατηρίου και διέταξε να τόν οδηγήσιν εις την Λέσχην, θέλων να εύρη μάρτυρας, διότι ήλπίζεν ότι από της πρώτας ήθελον τόν έξυπνήσει οι μάρτυρες του άγριανθρώπου άντιπάλου του.

Προτού φθάσει, έσκέπτετο τα συμβάντα και ήπόρει πώς εκείνος ο ζηλότυπος κατώρθωσε να μάθι ότι η ώραία του έδείπνει εις του Μπρεμπάν.

— Μήπως η Βέρθα και η άλλαις επήγαν και τόν είδοποίησαν; όχι! πρώτον διότι δεν είχε κακαί, και έπειτα δεν ήξευραν που θα πάμε, αφού ούτ' εγώ τό ήξευρα.

Α! διάβολε, τό εύρηκα. Αυτός ο άγριάνθρωπος θα μ' έγνώρισεν εις τό θέατρον. Αυτός είναι που τόν ήρώτησα τό πρώτ για την κυρία Σερζάν, εις την όδον Ζουφροά ένόμισε φαίνεται πώς ήρθα στο θέατρο για να την εύρω και για να μάς συλλάβη μαζί μετεχειρίσθη τό προαιώνιον στρατήγημα που μεταχειρίζονται όλοι οι ζηλότυποι του κόσμου.

Είπε της κυρίας πώς επήγαιεν εις τό χαρτοπαίγνιον και εκρύφθηκε κάπου σε κανένα γειτονικό καφενείο να μάς παραμονεύση... ή θα πλήρωσε κάποιον για να μάς ακολουθήσιν. Μας είδε πώς επήγαμεν εις τό έστιατήριον. Ηλθεν απ' έξω αυτός... ή άρκούδες δεν κρυώνουν... και άμα άνοιξα τό παράθυρο, έμαθε που έδειπνούσαμε και άνέβηκε επάνω μανιώδης.

Τί ζών! φαίνεται πώς είναι πολύ πλούσιος για να τόν υποφέρει αύτη η γυναίκα! και αύτη φαίνεται πώς αγαπά πολύ τα χρήματα για να καθεται να την τυραννή έτσι.

Μπα! ό,τι είναι η άλλαις είναι και αύτη. Κρίμα όμως έπειδή είναι πολύ ώραία... και τόσον ώραία που άπορώ πώς δεν την έπηρε μυρωδιά κανείς. Άλλά, η άλήθεια είναι πώς την κλει εκείνος ο άγριάνθρωπος.

Τί τρελός όμως που ήμουν να φαντασθώ ότι ήτο ένοχος εις την ύπόθεσιν της κλοπής. Όταν αυτά τα πλάσματα άποφασίσουν να διακινδυνεύσουν δεν τό κάμνουν για να πάρουν παληόχαρτα μόνον. Αυτή δεν θάφηνε ούτ' ένα χαρτονόμισμα στην κάσσα του θείου μου.

Φαίνεται ότι θα είναι άλήθεια ότι τό επώλησεν. Έπρεπεν όμως να έρωτήσω, σε ποιόν τό έδωκε. Α! έκαμα μεγάλο λάθος. Αρχίζω να πιστεύω πώς δεν θ' άνακαλύψω τίποτε.

Ταύτα συμπεραίνων ο Μαξίμος έφθασεν εις την Λέσχην.

Ητο η ώρα, καθ' ην αι αίθουσαι ήσαν πλήρεις η ώρα, καθ' ην συναθροίζονται άπαντες περι την έστίαν δια ν' άνακινώσωσιν άλλήλους τα νέα της ήμέρας και κακολογήσωσι τινά.

Έξέρχονται του θεάτρου μικρόν πρό του μεσονυκτίου και μέχρις ου άρχισι τό βακαρά καταναλίσκουσι τόν παρεμπιπτοντα χρόνον διαλεγόμενοι περι των γυναικων.

Ο άνεψιός του κυρίου Δορζέρ έσκέφθη ότι, άναμιγνυόμενος εις την συνδιάλεξιν εκείνην, ίσως έμάνθάνε τι περι της μελαγχροινής του σκέτιν.

Περι αύτης μόνον εις τόν ιατρόν Βιλαγώς είχε όμιλήσει και ούτος ούδεν πλειότερον αύτης έγνώριζεν.

Όσω και αν έζη μακράν του κόσμου πάντοτε κάποιος εξ όλων εκείνων θα την είχε συναντήσιν και έδύνατο να τψ παράσχη ώφελίμους πληροφορίες. Ο Μαξίμος άλλως τε έζητει μάρτυρας και προς αυτούς τούλάχιστον ήν ύποχρεωμένος να όμιλήσιν περι της κυρίας Σερζάν, αφού χάριν αύτης έγινετο η μονομαχία.

Εισήλθε και έσπευσμένως άνήλθε την κλίμακα. Άλλά προς μεγάλην του λύπην ούδένα εύρε προς όν έδύνατο να έμπιστευθι και ο όποιος να τψ χρησιμεύσει ως μάρτυς.

Ο Ούγγρος ιατρός έφθασε λίαν καταληλώς όπως τόν εξαγάγη της άμηχανίας του.

— Φίλτατε, τψ είπεν ο Μαξίμος άνευ άλλων προοιμίων, αύριον μονομαχώ. Μου κάμνετε την χάριν να έλθετε ως μάρτυς μου; Χθές δεν σ'ς έγνώριζα άρκετά δια να άπευθυνθώ εις σ'ς, άλλ' άφ' ότου με παρουσιάσατε εις την κυρίαν Γιάλτα μου φαίνεται ότι είμεθα παλαιοί φίλοι.

— Και δεν άπατάσθε, άπεκρίθη εύμενως ο κύριος Βιλαγώς. Με ποιόν και διατί μονομαχείτε;

— Μ' ένα ξένον, του όποιου δεν γνωρίζω τ' όνομα και χάριν μιας γυναικός, την όποιαν γνωρίζετε πολύ καλά... της καλλονής του σκέτιν.

— Την επανίδατε λοιπόν;

— Ναι, άπόψε εις τό Ποικίλον. Την έπροσκάλεσα να δειπνήσωμεν. Έδέχθη, και ένψ έδειπνούσαμεν, ο κύριος που την προστατεύει ήθελε να εισέλθι δια της βίχης.

— Άξιόλογα, έννοώ τα λοιπά. Του προσέφερατε τό έπισκεπτήριόν σας, τό έλαβε και έπηρε μαζί και την ώραίαν. Καλά και εγώ σ'ς στοιχηματίζω ότι δεν θα ξανακούσετε περι αύτου τί. Αυτοί οι κύριοι έρχονται στο Παρίσι δια να διασκεδάσουν και όχι να τρυπηθουν από κανένα ξίφος.

— Ναι, άλλ' αν δεν άκούσω εγώ περι αύτου, θ' άκούσιν εκείνος περι έμου. Έννοώ να του δώσω ένα μάθημα καλής άνατροφής.

— Μπα! εγώ εις την θέσιν σας θα εκαθόμουν ήσυχος. Υποθέτω ότι δεν την αγαπάτε την κυρίαν.

— "Ω! διόλου, εἶπεν ὁ Μάξιμος.

— Ἐὰν τὴν ἀγαπᾶτε, τότε τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο διαφοροετικόν. Σᾶς συμβουλεύω νὰ περιμένετε νὰ ἔλθῃ αὐτός νὰ σᾶς ζητήσῃ ἱκανοποίησιν.

— Αὐτὸ ἴσως κάμω. Ὅπωςδὴποτε ὅμως ἐπαναπαύομαι εἰς σᾶς.

— Μὲ συγχωρεῖτε. Αὐτὰς τὰς ὀλίγας ἡμέρας δὲν θὰ δυνήθω νὰ διαθέσω τὸν χρόνον μου. Θὰ μένω εἰς τῆς κομῆσεως.

— Πῶς;

— Φίλιππε, ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω δυσάρεστον εἶδησιν. Ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ δάσος ἡ κόμησας, κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης ἀδιαθεσίας.

Ἀπ' οὗτο ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους ἔκαμεν ὅλας τὰς ἀνοησίας τοῦ κόσμου καὶ τότε τὰ πληρῶνει ὅλ' αὐτά. Ὁ περίπατος ὁ σημερινὸς μὲ τὸ ἔλκυθρον φοβοῦμαι ὅτι θὰ τῆς κοστίσῃ ἀκριβῶς.

— Τί φοβεῖσθε;

— Ναί, καμμίαν πλευρίτιδα. Διέκρινα συμπτώματα, τὰ ὅποια μὲ τρομάζουν. Καὶ αὕτῃ ἡ ἰδία αἰσθάνεται ὅτι εἶνε πολὺ ἄρρωστη, διότι συνήνεσε νὰ κατακλιθῇ.

Ἦλθα λοιπὸν ἀπόψε ἐδῶ, ἐπειδὴ ἤλπιζα ὅτι θὰ σᾶς συναντήσω. Μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς εἶπω ὅτι δὲν θὰ εὐπορήσῃ νὰ σᾶς δεχθῇ αὐρίον. Καί, μεταξύ μας σᾶς τὸ λέγω τοῦτο, δὲν πιστεύω ὅτι θὰ εἶνε πολὺ γρήγορα εἰς τὸ πόδι.

— Ἀ! ἱκτρε μὲ καταλυπεῖτε, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος, εἰλικρινέστατα συγκινημένος. Αἰσθάνομαι διὰ τὴν κυρίαν Γιάλτα σεβαστὴν καὶ ζωηρὰν συμπάθειαν... καὶ ὅταν συλλογίζομαι ὅτι ἐγὼ ἴσως ἤμην ἡ ἀκουσία αἰτία.

— Ὡς πρὸς αὐτὸ νὰ μὴ σᾶς μέλλῃ τίποτε. Θὰ ἐξήρχετο καὶ μόνῃ της, ἂν δὲν εἴθε σεῖς ἐκεῖ. Ἀθετεῖ τὰς παραγγελίας μου καὶ μόνον τὰς ἰδιοτροπίας της θεραπεύει. Συνέβη ὅ,τι κατ' ἀνάγκην ἔμελλε νὰ συμβῇ.

— Ἀλλὰ τέλος, ἱατρέ, ἐγγυᾶσθε ὅτι θὰ τὴν σώσετε;

— Ναί, ἂν ἀποφασίσῃ νὰ μὴ κάμῃ πλέον τρέλας. Τῆς ἐσύστησα ἀπόλυτον ἡσυχίαν καὶ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας θ' ἀναγκασθῇ νὰ μένῃ εἰς τὸ κρεβάτι της ἕνεκα τοῦ πυρετοῦ. Ὁ σφυγμὸς της ἔχει ἐκτὸν εἰκοσι παλμούς εἰς τὸ λεπτόν, φοβοῦμαι ὅμως κατὰ τὴν ἀνάρρωσίν της. Ἀμα δύναται νὰ κινήται θὰ θελήσῃ νὰ ἱππεύσῃ ἢ νὰ κάμῃ ἄλλο τι γύμνασμα καὶ ὁ Θεὸς ἤξευρε τί θὰ συμβῇ κατόπιν.

Καὶ δὲν χρειάζεται πολὺ. Νευρικῆς καὶ ἀσθενοῦς κράσεως καθὼς εἶνε, ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις θὰ τὴν φονεύσῃ.

Δι' αὐτὸν λοιπὸν τὸν λόγον καὶ οἱ φίλοι της, καὶ εἴθε καθὼς ἐλπίζω, ἔαν θέλωσι νὰ τὴν εὐεργετήσωσι, θ' ἀποφασίσωσι νὰ μὴ τὴν βλέπουν, ἕως οὗ ἀποκατασταθῇ ἡ ὑγεία της.

— Ἐπιτρέπεται τοῦλάχιστον καθ' ἑκάστην νὰ πηγαίνω νὰ λαμβάνω εἰδήσεις της;

— Βεβαίως καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς δίδω μάλιστα, ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας αὐτῆς θὰ διαμῶν εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Φρεῖδλανδ.

"Ἦδη σᾶς ἐγκαταλείπω. Ὑπεσχέθην εἰς τὴν κόμησσαν νὰ σᾶς εἰδοποιήσω. Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη καὶ νῦν ἐπιστρέφω εἰς τὴν ἀσθενὴ μου. Χαίρετε, καὶ πιστεύσατέ με ἂν θέλετε, μὴ κτυπηθῆτε δι' ἐκείνην τὴν γυναῖκα μὲ τὰ μαῦρα μάτια, τὴν ὁποίαν ἐγὼ πταίω διότι σᾶς ἐδειξα. Δὲν ἀξίζει νὰ διακινδυνεύσῃ κανεὶς τὴν ζωὴν τοῦ γι' αὐτήν.

Ὁ κύριος Βιλαγὼς ἀπῆλθεν ἀφίνων τὸν Μάξιμον λυπημένον καὶ συγκεχυμένον· τόσῳ λυπημένον, ὥστε δὲν ἐφρόντισε νὰ ζητήσῃ μάρτυρας καὶ τόσῳ συγκεχυμένον, ὥστε μετέβη εἰς τὸν οἶκόν του διὰ νὰ σκεφθῇ κατὰ μόνας περὶ τῆς νέας θέσεως, τὴν ὁποίαν τῷ ἐδημιούργησαν τὰ συμβεβηκότα τῆς κρίσεως ταύτης ἡμέρας.

Τέλος τοῦ πρώτου μέρους.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσώπορος

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι εἰσέτι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των κκ. Συνδρομηταὶ ν' ἀνανεώσωσιν αὐτὴν μέχρι τέλους τρέχοντος Ἰανουαρίου, ἄλλως ἀνακαζόμεθα, μετὰ μεγίστης ἡμῶν λύπης, νὰ διακόψωμεν ὀριστικῶς τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

Τὸ κατωτέρω καταχωριζόμενον συγχρητικώτατον διήγημα, μεταφράσθη ὑπὸ τῆς λογίας δεσποινίδος κ. Σοφίας Σ. Δούκα, ἵνα δημοσιευθῇ εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Μὴ δυνάμενοι ὅμως νὰ διακόψωμεν τὴν συνεσίαν τοῦ τόσῳ κινήσαντος τοῦ ἐνδιαφέροντος ἀναγνωστῶν ἡμῶν *Ἀνθρώπου τοῦ Κόσμου*, ἀνεβάλλομεν τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ. Ἦδη προσφέρομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν τὸν *Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας*, ὅστις, πεπονημένον, οὐδὲν ἀπώλεσε τῆς ἀξίας του, ὀλίγον ἄρᾳ δημοσιευόμενος. Σ. τ. Δ.

Ο ΑΟΙΔΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

ἢ τὰ Χριστοῦγεννα ἐν Νουριμβέργῃ.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Ἡ χιὼν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπιπτε κατὰ νιφάδας, ἀλλ' ἡ ψυχρὰ νύξ διεσχέδασε τὰς νεφέλας καὶ οἱ ἀστέρες ἀπῆστραπτον ἐπὶ εὐδαίον οὐρανοῦ ὑπεράνω τῶν στεγῶν, κεκαλυμμένων ὑπὸ φωλεῶν πελαργῶν τῆς ἀρχαίας καὶ ὠραίας πόλεως τῆς Νουριμβέργης. Ἦτο ἀληθὺς ὠραία χειμερινὴ νύξ καὶ μολονότι ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη, τὰ φῶτα ἀκόμη ἔλαμπον ὀπίσθεν τῶν μικρῶν παραθυροφύλλων, καὶ οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἔκρουον ἰσχυρῶς. Ἐξ ὧν δὲ τῶν οἰκιῶν ἐξήρχοντο ἄνδρες κεκαλυμμένοι, οἵτινες ἐβαδίζον ἐκθύμως πηδῶντες ἐπὶ τῆς χιόνος, χωρὶς νὰ φαίνωνται ἐπηρεαζόμενοι ὑπὸ τοῦ ψύχους. Γυναῖκες γραῖαι στηριζόμεναι ἐπὶ βακτηρίας, μητέρες ὀδηγοῦσαι ἐκ τῆς χειρὸς τὰ τέκνα τῶν, οἰκογένειαι εὐπρόων συνοδευόμεναι ὑπὸ ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, δέσποιναι τῆς ἀνωμνήπολιν κομιζόντων τὰ ἱερὰ αὐτῶν βιβλία καὶ σπουδασταὶ ἐπιζητοῦντες ἀντικείμενον διασκεδάσεως, ἐπλήρουν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τὰς χιονοσκεπεῖς τῆς Νουριμβέργης ὁδοῦς, μεταβαίνοντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν· οὐδὲν ἄλλο ἠκούετο ἢ ὁ θόρυβος τῶν ἀνοιγοκλειόμενων θυρῶν, οἱ γέλωτες καὶ αἱ φιλοφρονήσεις τῶν οἰκείων συνωστιζομένων ἐπὶ τῆς χιόνος.

Ἡ λειτουργία τοῦ μεσονυκτίου εἶχε τελειώσει.

Τὸ πλῆθος βαθμηδὸν ἀπεσύρετο, καὶ τὰ βραδέα τῶν κωδῶνων κρούσματα καθίσταντο ἀσθενέστερα. Ὁκταέτις μόλις παιδίσκη ἐξεληθούσα ἐκ τινος οἰκίας ἔτρεχεν εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν, καταστᾶσαν ἔρημον μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ πλῆθους. Μόνῃ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ καὶ τόσῳ μικρᾷ! Ἐν τούτοις ἄνευ φόβου ἐβάδιζε ταχέως διὰ μικρῶν βημάτων προσέχουσα μὴ πέσῃ, καθ' ὅσον ἡ χιὼν καταπατηθεῖσα εἶχε καταστῇ σκληρὰ καὶ λίαν ὀλισθηρὰ· ἐψάλλε διὰ φωνῆς ἡχηρᾶς, ἦν τὸ ψῆχος καθίστα τρέμουςαν, ἀρχαῖον ἄσμα, ὅπερ ἀφεώρα τοὺς Ἀγγέλους καὶ τὴν ἐντὸς τῆς φάτνης γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ ἐν Βηθλεέμ.

Ἀφῆνης διακόψασα τὸ ἄσμα τῆς ἀφῆκε κραυγὴν θλίψεως· ἔκυψε καὶ γονυπετῆς ἐπὶ τῆς χιόνος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους ἐφάινετο ἀνασκαλίζουσα αὐτὴν διὰ τῶν χειρῶν της, καὶ ἀναζητούσα τι, ὅπερ εἶχεν ἀπολέσει. Τὸ ἐζήτησεν ἐπὶ μακρόν, ἀλλ' εἰς μάτην· βαρεῖς στεναγμοί, μεταβληθέντες κατόπιν εἰς λυγμούς, ἐπλήρωσαν τὸ ἀσθενὲς στήθος της, δάκρυα θερμὰ ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν λυγμῶν ἐπανελάμβανεν:

— Θεέ μου! ἡ ἀτυχὴς μήτηρ μου! ὁ ὀβολός μου! ὁ ἀτυχὴς ὀβολός μου! ὦ ἀγαπητέ μοι Ἰησοῦ! βοήθησόν μοι νὰ ἀνεύρω τὸν ὀβολόν μου!

Ἀρμονία παράδοξος ἠκούσθη εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπ' αὐτῆς εἰς ἀπάντησιν τῆς παρακλήσεώς της. Ἡ ἄθῳα παιδίσκη ἐστράφη βιαίως, ἐλπίζουσα νὰ ἴδῃ ἄγγελόν τινα, διότι ἡ μουσικὴ αὕτη ὁμοιάζε πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ τῇ εἶχον διηγηθῇ περὶ τῶν ὠραίων ἐκ χρυσοῦ ἀρπῶν, τὰς ὁποίας οἱ ἄγγελοι παίζουσιν ἐνώπιον τοῦ ἐπουρανίου θρόνου. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπον, ὅπερ εἶδεν ἰστάμενον πρὸ τῆς μεγαλοπρεπεστάτης οἰκίας τῆς ὁδοῦ, δὲν εἶχεν οὔτε πτέρυγας λεπτὰς, οὔτε ἀρπὴν χρυσήν, οὔτε φωτεινὸν στέφανον· ἦτο νεανίσκος μόλις δεκαπενταετῆς ἐνδεδυμένος κατὰ συρμόν, ὅστις ποσὶς δὲν ὁμοιάζε τῷ ἐγγωρίῳ, ἐφόρει περισκελίδας χρώματος φαιοῦ, μικρὸν ἐρυθρὸν σκούφον ἐπὶ τῆς στιλοῦσης μακρᾶς κόμης του, καὶ βραχὺν ἐπενδύτην, μετὰ πολλῆς χάριτος ἐρριμένον ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἐκράτει δὲ μουσικὸν ὄργανον, οὗτινος ἔθιγε τὰς χορδὰς ἀτενίζων παράθυρόν τι τῆς οἰκίας εἰσέτι φωταγωγημένην. Ἡ οἰκία αὕτη ἀνῆκεν εἰς πλουσίαν οἰκογένειαν τῆς πόλεως, ἀνωθεν δὲ τῆς θύρας καὶ ἐντὸς κοιλώματος λύχνος ἔλαμπε παρὰ τοὺς πόδας παραθύρου γεγλυμμένης ἐκ ξύλου καὶ κεκοσμημένης διὰ στέμματος χρυσοῦ καὶ πολυτίμου περιδεραίου, ὁ λύχνος αὐτὸς ἐφώτιζε τὸν νέον ἀοιδόν, ὅτε τὸ πρῶτον τὸν εἶδεν ἡ παιδίσκη.

Ὁ νεανίας, ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ μανδολίνου ἐξετέλεσε συμφωνίας τινὰς, ἐψάλλε κατόπιν περιπαθέστατον ἄσμα· ἡ μικρὰ κόρη ἐκθαμβὸς ἀπέναντι τοῦ ἀοιδοῦ καὶ ἐνθουμουμένη ἐκ τῆς ἱερᾶς ἱστορίας τὸν ὀδη-